

Murakabe 12888

2014-12-18 14:32:18 +0200

Kafamda *söylemek istediğim şeyler var ama ne olduğunu bilmiyorum hissi*.

Engellediğin mi?

Belki engelliyordumdur. Otobüste yazmak rahat değil. İnsanın otobüste yazmak zorunda kalmasının acıtıcı bir tarafı var.

Bazı konular da bu *psikosansüre* sebep olabiliyor.

Evet. Ancak o konulardan biri mi bilmiyorum. O çeşit konuları zaten buraya hiç çıkarmadan defterlere kaydediyorum.

Çalışmanın getirdiği bir sasilik da var yazılarda, konserve gibi duruyor, taze değil.

Bu hisleri artık dikkate almıyorum. Muhtemelen kendi yazılarımı hiç beğenmeyeceğim. İnsanın mücadelesinin bir kısmı da bu.

İşle ilgili konular da olabilir. İstedğin gibi gitmiyor mu?

İstedğim gibi gitmemesi için, istediğimin ne olduğunu bilmem lazım. Bazen omzuma gereksiz yükler aldığımı düşünüyorum. Fazla zorladığımı, gereksiz ham-maliyeyle uğraştığımı. İnsanın kendini kandırabilmesi, *gaflat üretmesi* önemli bir vasıf. Gafletini yıkmayı onu yok etmeyi maksadı hale getiren birinin, neden bu gereksiz yükleri aldığımı açıkladığı başka yollara ihtiyacı var.

Genelde bunlar *çocuklar* oluyor.

Evet, geçen biriyle konuşurken, gurbette çalışmasının çocuklarla ilgili olduğunu söyledi. Daha doğrusu onun adına karısı söyledi. Bu da bana başka bir gaflet cinsi gibi geliyor.

Yalan mı?

İnsanlar kendileri için yaptıkları pek çok şeyi çocuklarının sırtına yüklemeyi seviyor. Kendilerine de böyle açıklıyorlar. Kimsenin çocuklara dönüp *sizin için şunu yapayım mı?* dediği yok.

Yapmasınlar mı?

Hayır, çalışmasınlar demiyorum ama bunun çocuklarla ilgisinin az olduğunu da biraz kabul etmelerinde fayda var. Alacağı telefon veya gezeceği araba için veya daha genel manada *statü* için çalışmayı kendine *yediremediği* için, *çalışmanın meşruiyet kazanması* için çocukları kullanıyorlar bir yerde.

Sen çocuklar için çalışmıyorsun o zaman.

Yo, hiç aklıma gelmiyor. Çocuklara istemedikleri böyle bir yük yüklemek neden? Ben kendim için çalışayım, onlar da kendi için çalışsın.

Onlar için çalışmadığın için mi onlardan zor ayrılıyorsun?

Evet. Sanki suç işliyormuşum gibi geliyor.

Bu da başka bir kendini kandırma hali. Seni senden iyi bilmiyorlar, hayata dair fikirleri de adı üstünde *çocukça* ama onların hayatı daha iyi tanıdığı ve onların istediği gibi olmasının daha doğru olduğunu düşünmek.

. Böyle değil. Mesele onlar da değil, onlarla geçirdiğim zamanın çalışmaya ayırdığımdan daha kıymetli gelmesi. İnsan bu zamanda bir şekilde yiyecek ek-mek buluyor, mesleği varsa ve kendine çalışma konusunda bahane üretmiyorsa velakin kızımın bir daha altıncı ayı olmayacak.

İşte, bunu diyorum. Belki zaman konusunda kendini kandırıyorsundur.

Hayat bir kandırmaca.